

PÁLCIKA- KUTYA

ÉS A
TORTA

Tom Watson

Torta! Grillhúsok! Különleges vendégek!

Pálcikakutya és éhes cimborái már korábban is rengeteg Finomságot találtak a Picasso Parkban. De még sohasem láttak olyat, mint ezen a rejtélyes éjszakán. Fehér fényfüzerek, színes tűzijátékok és elképesztő Finomságok varázsolták a parkot ételmennyorrá.

Egy összeövetel van készülóban, Pálcikakutya, Blöki, Pindur, Csíkos és Nelli pedig készen állnak arra, hogy szokás szerint felforgassák az eseményt. De hogyan fogják ezt megtenni?

A kaland garantált ebben a kötetben is, ahol Pálcikakutya és Pálcikacica története összefonódik.

„Tényleg milyen aranyosak lennének a kiskutyák olyan foltokkal, mint Csíkos, és olyan pamacsokkal, mint Pindur!”

Eszti

„Nagyon vicces volt, hogy a csontokat Blöki bundájába dugták, hogy jusson későbbre is. De azért én is inkább a tortát választanám!”

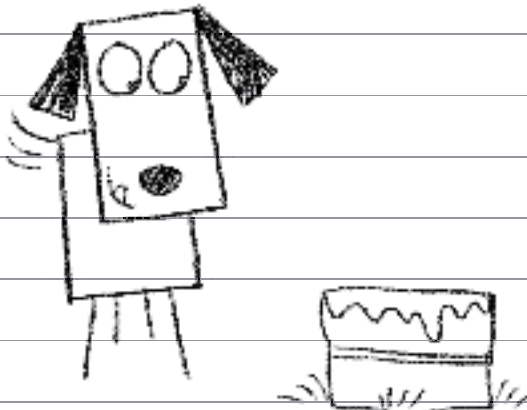
Csaba

Tom Watson

PÁLCIKA- KUTYA ÉS A TORTA

— részlet —

1. fejezet

Megnyalhatom az orrodát?

Hűvös volt odakint, amikor éjjel besötétedett. De Pálcikakutya csatornacső lakásában meleg volt, ahogy ő és a barátai összébb húzódtak.

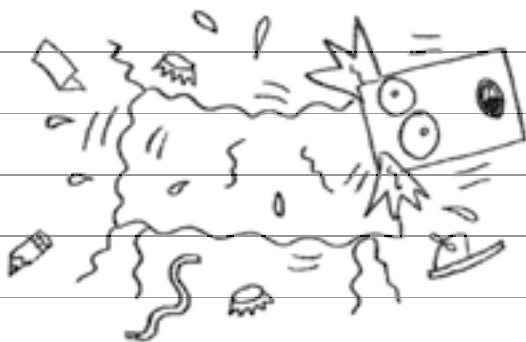
Pálcikakutya, Nelli, Pindur és Csíkos kört alkotott Blöki körül. Édességre vágytak – és azt remélték, Blökinél akadhat valami.

– Blöki, csak rázd meg magad párszor!
– biztatta Pálcikakutya.

– Oké – egyezett bele Blöki. Boldog volt, hogy segíthet a csapatának, de abban

nem volt biztos, hogy akad a bundájában néhány édes falat, amelyen megoszthatnának.

Megrázta magát.

Több dolog is kirepült a bundájából, többek között egy ceruzavég, egy fél pár papucs, két üvegcupak, egy cipőfűző és egy régi papírszalvéta.

– Semmi – állapította meg Pindur, miután gyorsan szemügyre vett minden holmit,

ami Blöki körül szanaszét hevert a földön.

– A fenébe! – bosszankodott Nelli.

Csíkos csak felsóhajtott. Aztán korogni kezdett a gyomra.

Blöki szemlátomást csalódott volt, hogy el kellett keserítenie a barátait.

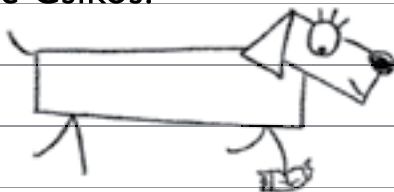
Lehorgasztotta a fejét. És ekkor egy kis piros-fehér csomag esett ki a vastag bundából a nyaka mögött.

– Mi az? – kérdezte Nelli, és közelebb jött. Mellső jobb mancsát óvatosan a csomagra tette. – Fura érzés. Tocsogó hangot ad.

– Tocsogó? – kérdezte Csíkos.

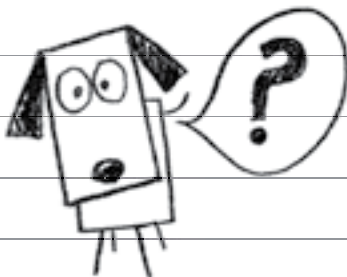
– Ja. Tocsogó.

Csíkos rászorította a mancsát a csomagra, érezte a tocsogást, és kuncogott.

Pálcikakutya kíváncsi volt a dologra – és azt remélte, hogy ez a kis piros-fehér csomag eltereli majd a figyelmüket arról, hogy nem kaptak édességet. Aznap még korábban egész csomag hot dogos zsömlét találtak a játszótérnél. A hasuk éjszákára viszonylag teli volt. Egyszerűen valami édeset kívántak elalvás előtt.

Pálcikakutya megkérdezte: – Blöki, hol találtad ezt az érdekes csomagot?

– Egy összegyűrődött Burger Kinges zacskóban volt, amit néhány nappal ezelőtt a 16-os főút mellett találtam – felelte Blöki. Azután gyorsan hozzátette:
– De hamburger nem volt benne. Csak ez a tocsogós valami és néhány szalvéta.

Pálcikakutya bólintott.

– Ez vicces! – kiáltott fel Nelli. – Tocsogós, és cuppog, ha hozzáér valaki.

Pindur azt kérdezte: – Megnézhetem?

Blöki, Nelli és Csíkos örömmel teljesítette a kívánságát. Mind egy-egy lépést hátráltak, miközben Pindur két lépéssel közelebb jött.

Óvatosan rátette a mancsát a csomagra.

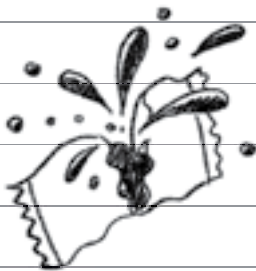
Érezte, hogy tocsog és hallotta, hogy cuppog. Felkiáltott: – Szuper!

– A Burger King egy étterem – jegyezte meg halkán Pálcikakutya. Kissé elfordította a fejét, és picit felhúzta a jobb szemöldökét. Látszott, hogy igyekezett rájönni valamire. – Ha étteremből származik, akkor...

De Pálcikakutyának nem sikerült befejeznie a mondatot.

Mégpedig azért nem, mert éppen ebben a pillanatban Pindur erősebben rányomta a mancsát a csomagra.

Túl erősen.

A csomag szétdurrant.

És piros lét fröcskölt mindenfelé.

Azután egyszerre több dolog történt:
Pindur felszökkent, gyorsan begörbítette
a hátát, hogy elmeneküljön a fröcskölő
piros rémségtől. Csíkos és Blöki elug-
rott. Nelli elborzadt, de nem mozdult.
Ő ugyanis kapott egy lövetet, egyenesen
a kis tacsókóorrára. Bandzsítva meredt
a nagy piros lötytyre, ami ott megtelepe-
dett.

– Vér! – visított Pindur a levegőben.

Miután egy pillanattal később földet ért,
hozzátette: – Akármilyen volt abban a cso-
magban, beleszúrt Nellibe! Hisz vérzik!

Csíkos hirtelen Pálcikakutya csatorna-
cső lakását kezdte átkutatni. Jobbra-balra

kapdosta a fejét. Fölkapta az ócska díványpárnát, amelyen Pálcikakutya szokott aludni. Nem volt alatta semmi.

– Pálcikakutya?! – kiáltott Csíkos.

– Tessék?

– Hol van az elsősegélycsomagod?

– A micsodám?

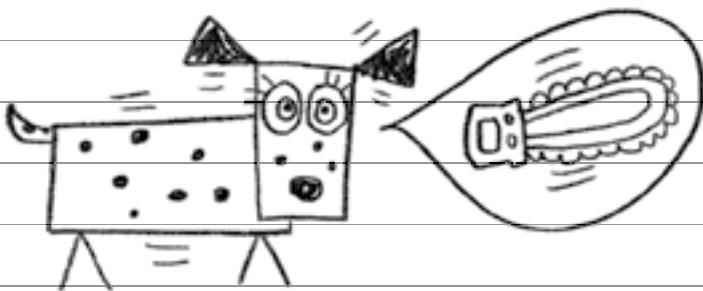
– Az elsősegélycsomagod. – Csíkos lihegett, azután újra a díványpárna alá nézett. Most sem volt ott semmi.

– Nelli elvérzik! Nem hallottátok Pindurt?! Elsősegélycsomagra van szükségünk! Forraljon valaki egy kis vizet! Kötszerekre van szükségünk! Adjátok ide

a röntgengépet! Hol van az újraélesztő készülék? Blöki! Ki tudná rázni a bundából valamit, ami még jól jöhet?!

– Például micsodát, Csíkos?

– Nem tudom! – visította Csíkos. Teljes pánikban volt. – Egy láncfűrész! Mentőautót! Bármit!

Blöki segíteni akart. Így elkezdte rázni a bundáját.

– Pindurnak igaza van – suttogta Nelli,

miközben szoborrá merevedve állt. A piros lötytyöt bámulta az orrán. – Vérzek!

Pálcikakutya megrázta a fejét, mint mindig, amikor azt látta, hogy a barátai túl hevesen reagálnak. Tudta, hogy elsősorban Csíkosat kell megnyugtattnia. De először valamit meg kellett kérdeznie.

– Csíkos? – kérdezte lassan. – Miért lenne szükséged láncfűrészre? Nem hiszem, hogy a láncfűrész orvosi műszer lenne.

– Az orra, Pálcikakutya, az orra! – kiáltotta Csíkos, akit Pálcikakutya viselkedése nem nyugtatott meg. – Lehet, hogy le kell vágnunk, és vissza kell ragasztanunk! Lehet, hogy orrműtétre van szükség!

Blöki ennek hallatán szemmel láthatólag

nekibátorodott, és még erőteljesebben kezdett rázkódni.

– Nos, nincs szerencsém a láncfűrészszel vagy a mentőautóval – sajnálkozott néhány másodperc múlva. – De talán akad itt egy kis ragasztó, hogy visszaillesszük Nelli orrát, miután a láncfűrészszel levágtuk. Azt hiszem, találtam egy üveg ragasztót néhány hónapja az iskola mögött.

Pálcikakutya rádöbbsent, hogy most sokkal erőteljesebb közbelépésre van szükség.

– Mindenki álljon le! – szólalt meg kedvesen, de határozottan. – Nelli nem vérzik. Nem sérült meg.

– Hogyhogy nem? – kérdezte Nelli.

– Nem hiszem, hogy megsérült volna. Vér csak akkor látható, ha valaki megsérült. Ha csúnyán megvágja magát, horzsolás vagy valami ilyesmi éri – mondta Pálcikakutya. Volt valami a beszédében, ami megnyugtatta a többieket. Teljesen magabiztosnak látszott. Blöki abbahagyta a rázkódást. Pindur egy lépéssel közelebb jött Nellihez. Még Csíkos is lecsillapodott egy kicsit. – Fáj valamid?

Nelli kissé körbe forgatta a szemét, hogy megvizsgálja magát, azután levonta a következtetést. Így szólt: – Ami azt illeti, nem fáj semmim. Egyáltalán nem. Pálcikakutya, honnan tudtad? Még én magam sem tudtam.

– Csak szerencsésen kitaláltam. Örülök, hogy nincs semmi bajod – mondta

Pálcikakutya. – Nos, azt hiszem, az történt...

Csíkos még nem volt teljesen meggyőzve. Közbeszólt: – Akkor hogy magyarázod meg a vért? Valami kicsapódott abból a csomagból, és betörte Nelli orrát! Ettől pedig ő vérezni kezdett!

– Azt hiszem – mondta Pálcikakutya –, hogy a piros dolog volt az, ami kijött a csomagból, és szétfröcskölődött Nelli orrán. Úgy gondolom, csupán tiszta véletlen, hogy olyan a színe, mint a véré.

– De akkor micsoda? – kérdezte Nelli. Még mindig idegeskedett emiatt.

– Kóstoljuk meg! – ajánlotta Pálcikakutya. – És jöjjünk rá!

– Komolyan?! – kiáltott fel Nelli, és még mindig nem mozdult.

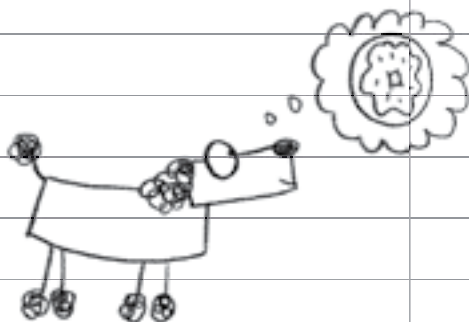

– Azt hiszem, étel – bizonygatta Pálcikakutya. – Blöki egy zacskóban találta, amely az étteremből került elő. Nem szalvéta vagy villa vagy kanál. Valamiféle étel lehet. Valami szósz vagy micsoda.

– Hé! – kiáltott fel Pindur. Hirtelen valami az eszébe jutott. – Talán Pálcikakutyának igaza van. Tudom, hogy általában ez nem így van, de lehetséges – éppen csak egy picikét –, hogy itt rájött valamire.

Blöki megkérdezte: – Pindur, miért gondolod?

- Emlékeztek,
amikor a fánko-
kat találtuk?
– kérdezte Pindur.

A barátai bólogattak.

Könnyen eszükbe jutott az a reggel. Akkor élvezték az egyik legnagyobb lakomájukat. Két tucat fánkot faltak be – és rengeteg almát is. A visszaemlékezéstől csorogni kezdett a nyáluk.

– Nos, emlékeztek arra a fánkra, amelyről azt hittem, hogy megöltem? – kérdezte Pindur. – Pontosan olyan volt, mint ez a csomag! Abban is valami folyékony anyag volt belül. Azt hittem, vér. De nem! Eperízt lehetett érezni. Étel volt!

– Hű, akkor lehet, hogy Pálcikakutyának talán igaza van! – vélekedett Csíkos meglepődve.

– Azt hiszem, lehetséges – suttogta Nelli. Még mindig nem moccant meg. – Bár nem valószínű.

Még Blöki is egyetértett. – A jó öreg Pálcikakutyának kivételesen igaza van, nemde? Mit gondoltok? Gratulálok, Pálcikakutya! Gratulálok!

– Hmm, köszönöm! – felelte Pálcikakutya.

– Annak a piros cuccnak eper illata van? – kérdezte Pindur.

– Honnan tudjam? – kérdezte Nelli.

– Nelli, ott van az orrodon – hívta fel a figyelmét Pálcikakutya. – Érezned kell az illatát.

– Ó, persze!

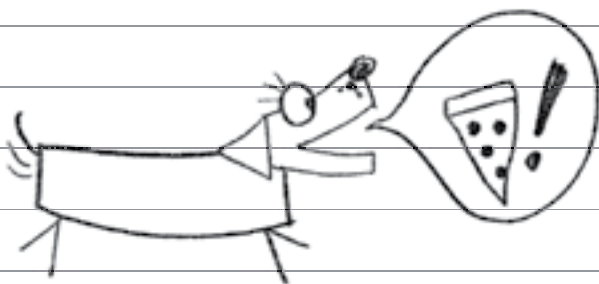
Pálcikakutya nem tartotta szükségesnek, hogy megemlítsen, Nelli minden bizonynyal egész idő alatt érezte annak a piros löttynek az illatát. Végül is ott volt az orrán. És hát, tudjátok, Nelli egyfolytában lélegzett. Pálcikakutya úgy gondolta, Nelli túlságosan megrémült ahhoz, hogy észrevegye.

Így csak annyit mondott: – Csak egy kicsit szagolj bele! Próbáld ki, vajon érzel-e valami pompás illatot!

Nelli pontosan így tett.

Kicsit beleszagolt, azután néhány pillanattig elmélyedten hunyorgott.

– Pizza! – állapította meg izgatottan.

– Pizza? – kérdezte Pindur, Csíkos és Blöki egyszerre.

A kutyusok mind tudták, mi a pizza – réges-régen egyetlen éjszaka alatt öt egész pizzát faltak fel.

– Nos, *olyan*, mint a pizza – módosította Nelli a véleményét. – Olyan, mint az a piros valami, ami a sajt alatt volt. Olyasféle.

Pindur egy lépéssel közelebb jött, azután olyan kérdést tett föl, amely mindnyájukat meglepte.

– Nelli – szólalt meg. – Megnyalhatom az orrodát?